

Pia Olsen Dyhrs 1. maj-tale

Taler

Pia Olsen Dyhr
Formand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

1. maj 2016

Sted

–

Hvor meget kan man egentlig få for 15-20 milliarder kroner nu til dags?

Grunden til at jeg spørger. Ja, den er, at det er det beløb, som Danmark hvert år går glip af. Når virksomheder og rige danskere sender penge i skattely. Når de er særdeles kreative med deres skatteregnskaber. Når nogle af dem direkte snyder eller overtræder loven.

15-20 milliarder kroner. Ovenikøbet et meget konservativt skøn. Det er alligevel en sjat.

Og for de penge, ja, der kunne man for eksempel ansætte over 30.000 lærere, pædagoger, sygeplejersker, hjemmehjælpere. Eller nogle af de andre ansatte, som hver dag sørger for at vores fællesskab hænger sammen.

30.000. Som kunne give vores folkeskole, hospitalerne, plejehjemmene en ordentlig saltvandsindsprøjtning.

Ja, det kunne vi da godt bruge. Det tror jeg, I er enige i.

Men den mulighed går vi glip af. For pengene, ja, de ender i skattely under eksotiske himmelstrøg.

Og mens man åbenbart med et snuptag indfører mere pisk til folk uden arbejde med det såkaldte ”moderne” kontanthjælpsloft. Jeg siger ”såkaldte moderne”, for der er ikke meget nyt eller moderne i, at Venstre gerne vil tage penge fra de fattigste.

Men ja, mens det kan indføres med et snuptag, så går det noget mere sløvt til i

regeringskontorene, når der skal skrives ind mod skattely.

Som en dårlig aprilsnar afslørede tusindvis af lækkede dokumenter i begyndelsen af april, at vi alle er, ja, er blevet holdt for nar. Danske virksomheder og store danske banker er taget med hænderne særdeles langt nede i kagedåsen. Og hvad er der sket siden – nu siger kalenderen jo 1. maj.

Er skattehullerne stoppet? Er bagmændene blevet holdt ansvarlige? Har der været lys om natten på skatteministerens kontor?

Nej, det går utroligt sløvt. Som om man håber at avisoverskrifterne snart stopper, at det hele glemmes.

Men vi kommer ikke til at give op. For:

Skattely er samfundsskadelig virksomhed.

Skattely skal bekæmpes med langt skrappere midler.

Skattely skal ganske enkelt stoppes.

For de der undergraver vores fællesskab – det er ikke de arbejdsløse på kontanthjælp. Det er de mennesker, som sender store summer i skattely.

Og de banker som hjælper dem med det. De skal stoppe. Og gør de ikke det - ja, så skal vi som samfund holde op med at lave forretninger med dem.

Så skal staten og kommuner ikke lægge vores allesammens skatte kroner hos jer. For kære banker, I kan ikke både tjene penge på vores fællesskab med den ene hånd og samtidig undergrave det med den anden.

Sådan spiller klaveret ikke.

En anden kamp, vi også skal sætte damp under her 1. maj, er kampen mod social dumping.

For mens toppen af vores samfund altså sender deres penge i pendulfart til Luxemburg og Panama. Mens de 10 procent rigeste danskere bliver rigere og rigere og sidder på stadig mere magt og indflydelse. Ja, så oplever rigtig mange i de her år, at arbejdsmarkedet og dermed livet bliver mere og mere råt. At netop indflydelsen over eget liv – at friheden – den skrumper.

Flere oplever at fuldtidsarbejde bliver til kontraktansættelser. At arbejdsmiljøet visner væk. At lønnen trykkes. At job forsvinder til lavest bydende.

Hvor man før i tiden skulle købe en flybillet til Italien, England eller Tyskland for at finde et wild-west-arbejdsmarked, så kan man i dag nøjes med en to zoners busbillet. For det er også blevet hverdag her i Danmark.

Nu hjælper det jo ikke, at vi har fået en borgerlig regering. Nu hjælper det jo sådan set aldrig på noget med borgerlige regeringer, men slet ikke, når det gælder kampen mod social dumping.

Det er jo helt hul i hovedet, at regeringen som et af sine første numre valgte at rulle nogle af de forbedringer tilbage, som vi i SF havde været med til at kæmpe igennem. Ikke mindst ID-kort på byggepladser. En enkelt, ubureaukratisk måde at få styr på, hvem der udfører arbejdet. At få bedre hånd i hanke med løn- og arbejdsvilkår.

Men det sløjfede Løkke så.

Jeg vil den modsatte vej: Hvorfor dog ikke have den slags ID-kort også på restauranter, i rengøringsbranchen, gartnerier, ja, alle de steder, hvor det i dag bliver mere og mere uklart, hvem der udfører arbejdet og under hvilke vilkår.

I et land hvor vi ellers har styr på alt ned til sidste millimeter, lige fra antallet af moseområder til hvor mange der sidste år blev navngivet Pia – nok en del færre end Sofia, Alma og Freja – så forstår jeg ikke, at det skal være så svært at få bare lidt mere styr på, hvem der arbejder hvor.

Men det er åbenbart raketvidenskab for Lars Løkke og blå blok.

Det er dog ikke nok at rette blikket mod Løkke.

Vi er også nødt til at gøre mere ved det, der sker på tværs af grænser i de her år. Der hvor EU's fælles regler udfordrer – og nogle gange direkte undergraver – vores arbejdsmarked og velfærd. Vi skal blive langt bedre til at tage kampen i EU og når det er nødvendigt, så skal vi stramme op på vores egne regler for at sikre velfærden og trygheden herhjemme.

Kort sagt: Det er på tide med en langt mere offensiv dansk linje i EU i opgøret mod social dumping.

Hvorfor?

Jo, et godt eller det vil sige faktisk skidt og trist eksempel på, hvorfor det er tvungende nødvendigt, er lastbilsbranchen.

Jeg har gennem de seneste år talt med adskillige lastbilchauffører. I juni sidste år var jeg på tur ved grænsen med vognmand Ole Bang. Og danske vognmænd som ham - ja, dem bliver der færre og færre af. Fra 2008 til 2012 blev der 8.000 færre danske lastbilschauffører. Selvom aktiviteten i lastbilsbranchen nu næsten er på niveau med før krisen. Jobbene er simpelthen gået til underbetalte chauffører fra udlandet.

Jamen, det er bare sund konkurrence, hører jeg højrefløjen sige.

Men Ole viste mig den såkaldte sunde konkurrences sande ansigt. Udenlandske chauffører der bor under usle forhold på danske rastepladser, laver mad på gasblus på ladet af bilen. Ja, lever tre måneder af gangen på den måde, og månedslønnen, den er en fjerdedel af en dansk chauffør. Det er uværdigt og uholdbart.

I dag ser vi, at udenlandske chauffører af kyniske bagmænd til Danmark på en dumpet lav løn. De kører over grænsen ved Kruså med et par tomme paller og blomsterbure i lastbilen og på den måde opnår de ret – med de alt, alt for slappe EU-regler – til at køre ture i Danmark. Det skal stoppes. Det er unfair konkurrence.

Vi skal stramme de danske regler op omkring, hvornår en international kørsel giver adgang til at køre i Danmark. Og vi skal om nødvendigt tage kampen ved EU-domstolen

Også på andre områder kan vi stramme op på regler herhjemme. Blandt andet når det gælder kædeansvar og en for nem adgang til sociale ydelser. Ydelser som igen bruges til kynisk at dumpe lønnen.

Det skal være slut med at se til, når social dumping foregår på tværs af grænser.

Så min opfordring i dag skal lyde: en forhåbentlig snart kommende rød regering skal få Danmark ud af slæbesporet. Den skal aktivt tage kampen og beskytte vores arbejdsmarked. Også i EU. Ikke bare bøje nakken. Men aktivt kæmpe for et trygt og sikkert arbejdsmarked. For alle.

Nu er det jo 1. maj, så vi kan da godt være endnu mere ambitiøse. For der er måske ikke grund til at vente.

Hvis Dansk Folkeparti faktisk mener, hvad de siger – og oven på dagpengeflop, kontanthjælpsloft, boligydelse til pensionister, så kan jeg godt komme i tvivl om sammenhængen mellem tale og handlinger i det parti – men er de til noget: jamen, så kan vi da allerede nu – hvis Socialdemokraterne også er med – pålægge Løkke at rubbe neglene og komme i sving.

Alle mandater skal bruges i kampen mod social dumping. Vi er klar. Lad os komme i gang.

Jeg vil godt slutte min tale her i dag et helt andet sted, nemlig med et citat, I sikkert kender. Nemlig: ”Kan vi ikke gøre det lidt bedre?” I kan sikkert huske det og sikkert også, at det er Poul Nyrup, som står bag.

Men hvad talte han om i den snart tyve år gamle nytårstale, hvor det udtryk optrådte? Jo, han talte om, at vi som samfund kunne og skulle gøre det bedre, når det gælder om at få arbejdsliv og familieliv til at hænge sammen. Behovet for – og nu sakser jeg lidt mere fra hans tale, for han siger det så præcist – behovet for ”at skabe rammer for et arbejdsmarked, der giver mere plads og mere rum for hensyn til familien. Alt for mange børnefamilier lever i dag et hektisk liv, nogle måske mere hektisk end godt er”.

Og jeg er helt enig med Poul. Ligesom jeg samtidig må konstatere, at her er vi slet ikke kommet i mål. Det behov er der stadig.

For sandheden er jo, at mens højrefløjen udråber alle, som ønsker et bedre og mere sammenhængende familie- og arbejdsliv til at være forkælede og pylrede speltbagende Østerbro-kvinder. Så oplever vi i de her år at mange – uanset om de bor på Østerbro eller i Aabenraa, og uanset om de er sygeplejersker,

butiksansatte eller sidder på kontor – at mange har svært ved at få hverdagen til at hænge sammen.

Arbejdskamp er også en tidskamp. Tid til fritid. Tid til familien. Til at være sammen med sine børn.

Tallene taler deres tydelige sprog: Hver sjette dansker oplever at være stresset. Mange har svært ved at få nok tid sammen med deres børn. Og man har nu engang næppe valgt at få børn for aldrig at være sammen med dem.

Vi bruger som samfund også mange penge på at få folk tilbage efter stress og på familier, der er gået i opløsning. Så selv hvis man driver politik efter et regneark, er vi på gal kurs i dag.

Derfor: ja, vi kan og skal gøre det bedre. Og her er det jo ikke nok med luftige visioner. Der skal konkret handling til.

Vi har i SF foreslået, at forældre kan gå ned i tid, mens børnene er små. Vi er også åbne for andre modeller. Det vigtigste er, at det kan hænge sammen – både for familierne og samfundet.

Det kan jo ikke lade sig gøre, hører jeg tit.

Men tænk lige tilbage.

Engang var barsel en utopi. Da Fabriksløven – som det hed dengang – blev vedtaget i 1901 med et par få ugers barsel til privatansatte kvinder, var der mange der rystede på hovedet. Ja, man blev nærmest opfattet som galt afmarcheret, hvis man overhovedet kunne forestille sig, at en sådan ordning skulle udvides til mere end et par uger.

I dag er vi jo heldigvis kommet videre.

Men vi skal hele tiden turde at opstille nye mål for et bedre samfund.

Det handler om politisk vilje. Det handler om at vælge. Hvad er det, vi vil bruge overskuddet til, når vi som samfund bliver rigere. Skatterabatter til de rigeste eller til mere tid med vores børn. Jeg vælger klart det sidste.

Og nu vi er med det med børn.

Regeringen har jo snart siddet et år. Og hold da op, der er gang i den. Det bliver en af de fødselsdagsfester, man faktisk er glad for ikke at være inviteret til.

Samuelsens blå insisterende øjne vil have topskattelettelser. Eller også vil han vælte regeringen. Eller vent. Nu vil han så være en del af regeringen.

DF – de løber som sagt fra det meste. De kommer til at vinde årets DHL-stafet.

De Konservative vil brænde alle penge af på en enorm flåde af jagerfly.

Imens forsøger Løkke at holde sammen på det hele med lidt gaffatape, mens tallerkenerne flyver rundt.

Kønt er det ikke. Og godt er det ikke for Danmark.

Så kære venner, skal vi ikke love hinanden en ting i dag: at vi sammen sørger for, at den forestilling bliver så kort som mulig.

For vi har brug for en effektiv kamp mod skattely.

Vi har brug for en massiv indsats mod social dumping.

Og vi har brug for et arbejdsmarked med plads til familieliv og med mindre stress.

Og alt det, ja, det opnår vi bedst, når den dominerende politiske farve er lige så rød som de faner, der blafrer så flot her i dag.

Rigtig god 1. maj.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Socialistisk Folkeparti

Relateret

Mette Frederiksens 1. maj-tale

1. maj 2016

Pernille Skippers 1. maj-tale

1. maj 2016

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-olsen-dyhurs-1-maj-tale-2016>